

## VI

Пішов я, у бровар в Янові напаявсь,  
Живу, заробляю рік, другий,—  
Згадаю про Файгу, згадаю дитя,  
Ніт-ніт, та й заплачу із туги.

«Женись!» — каже батько. «Женився б,—  
кажу,—  
Та от що шукать неспосібно».  
«Ни, що там шукать! Я тобі сам найду!  
Тобі лиш одного потрібно:

Щоб мала кус грошей, щоб проста була,  
Сільська, до роботи придатна».  
«Ні,— мовлю,— досить мені простих уже!  
Най куля поб'є їх гарматна!»

Говорю вітцеві: «Лишіть ви мене,  
Най сам я собі пошукаю!»  
І став я потрохи сяк-так між людьми  
Питати, і все помічаю.

А близько тут Еттінгер має село —  
Жид дуже ж то вчений, багатий.  
Тепер він у Львові за рабина став,  
Та й то за сам гонор, без плати.

Прочув я: жидівочка в нього жие,  
У наймичках-ді, молодиця  
Чи розвідка, хлопчик у неї трьох літ,  
Є й гроші й одежа... Вертиться

Усе моя думка круг неї. «Сю взятї  
Розумна, чень, чесного стану,—  
Бо вже ж в такий дїм яку-будь не візьмуть.  
Ану-ко, піду та погляну!»

Пішов я так в шабас. До кухні зайшов.  
Гляджу: по-міщанськи убрана,  
А гарна, жива молодиця така...  
«Ви, певно,— питає,— до пана?»

«Нї,— мовлю.— Я чув, тут живе Лібе Зїс»  
«Нащо вам вона?» (Спаленїла!)  
«Я чув, вона тее-то... замуж би їй»...  
Вона тільки глип та й присїла,

Немов там огонь під котлом поправля.  
«Мене,— мовлю,— брат посилає,  
Такий і такий, і господар, гендляр...»  
«Він, може, багачки шукає?»

«Нї,— мовлю,— а чув він, що має вона  
Три сотки готовими грїшми,  
Що розвідка, хлопчик у неї трьох літ...  
Не знаю, чи так се, повіж ми!»

«І так, і не так. Хлопець, правда, що є,  
А грошей трьох сот я не маю.  
Та маю одежу... одежі досить...»  
«Що ж, добре й тото!» — повідаю:

Поглянула пильно на мене. «А ось  
Мені щось здається,— сказала,—  
Що в вас нема брата. Ви сам є той брат...»  
Ну, бачите, хитра — вгадала!

«А якби так, мере,— кажу я,— то що?»  
«Та що ж,— каже,— я за вас піду.  
Ви, бачиться, добрий...» Се зговір наш був.  
Просидів я там до обіду,

Поглянув, як робить, поїв, що варить,—  
Все чисто і гарно, аж мило.  
Пішов я, вітцеві кажу: так і так.  
«Що ж,— каже,— щастя-біг на діло!

Та тільки я все б таки радив тобі  
Простенької де пошукати.  
Така практикована баба — го-го!  
То можна біду наптити».

Немов батогом, мене цвігнули ті  
Слова, та мовчу, лиш в утробі  
Мов щось повернулось. Три місяці я  
Не дав їй ні вісті о собі.

Надумавсь. Пішов. Застаю ї, якраз  
Панам подавала печенє.  
«О, гості рідкі! Я гадала, що ті  
Вже гості забули про мене!..»